

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: Ο ΙΣΚΙΟΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ πλημμύριζε τη νύχτα με μια ανεπαίσθητη οσμή, που νόμιζες ότι θα άλλαζε τον κόσμο. Ένας ψηλός Ίσκιος σήκωσε το κεφάλι του και οσμίστηκε τον αέρα. Είχε όψη Ανθρώπου, εκτός από τα βαθυκόκκινα μαλλιά και τα βυσσινιά μάτια του.

Μισόκλεισε τα μάτια του έκπληκτος. Το μήνυμα αποδεικνυόταν σωστό: βρίσκονταν εδώ. Ή μήπως ήταν παγίδα; Στοχάστηκε τις πιθανότητες και μετά είπε παγωμένα:

«Σκορπιστείτε αμέσως. Κρυφτείτε πίσω από δέντρα και θάμνους. Σταματήστε όποιον έρχεται... διαφορετικά σας περιμένει ο θάνατος».

Γύρω του περιφέρονταν δώδεκα Ούργκαλ, κρατώντας στα χέρια τους κοντά σπαθιά και στρογγυλές σιδερένιες ασπίδες, διακοσμημένες με μαύρα σύμβολα. Θύμιζαν άντρες με τα κυρτά πόδια και τα βαριά, ζώδη χέρια τους, τα φτιαγμένα για να καταστρέφουν. Πάνω από τα μικρά μάτια τους ξεπροβάλλαν δυο στροφιτά κέρατα. Τα τέρατα ξεχύθηκαν προς τα χαμόκλαδα και κρύφτηκαν εκεί γρυλίζοντας. Τα θροΐσματα κόπασαν γρήγορα και το δάσος τυλίχτηκε και πάλι στη σιωπή.

Πίσω από το χοντρό κορμό ενός δέντρου ξεπρόβαλε προσεκτικά το κεφάλι του Ίσκιου. Κοίταξε τα ίχνη. Κανένας Άνθρωπος δε θα μπορούσε να διακρίνει οτιδήποτε μέσα σε τόσο πυκνό σκοτάδι, γι' αυτόν όμως το αχνό φως του φεγγαριού ήταν σαν ηλιαχτίδες που σκόρπιζαν λουρίδες φωτός ανάμεσα στα δέντρα. Από το ερευνητικό του βλέμμα δεν ξέφευγε η παραμικρή λεπτομέρεια. Παρέμενε αφύσικα ήρεμος, κρατώντας το μακρύ, αιχμηρό σπαθί του στο χέρι. Το όπλο με την κυρτή κοφτερή λεπίδα ήταν αρκετά λεπτό για να μπορείς να το μπήξεις ανάμεσα σε δύο πλευρά, αλλά και αρκετά γερό για να διαπεράσει ακόμα και την πιο σκληρή πανοπλία.

Τα Ούργκαλ δεν έβλεπαν τόσο καλά όσο ο Ίσκιος. Κινούνταν σαν τυφλοί ζητιάνοι, αδέξια, ψηλαφιστά, με τη βοήθεια των όπλων τους. Η στριγγλιά μιας κουκουβάγιας έσπασε τη σιωπή. Η προσοχή όλων εντάθηκε μέχρι να περάσει το πουλί. Τότε, τα τέρατα ρίγησαν μέσα στην κρύα νύχτα. Ένα από αυτά πάτησε κάποιο ξερόκλαδο με τη βαριά μπότα του. Ο Ίσκιος σφύριξε αγριεμένος, τα Ούργκαλ μαζεύτηκαν κι έμειναν ακίνητα. Εκείνος συγκράτησε την αηδία του — ανέδιδαν μια μυρωδιά σάπιου κρέατος — και τους γύρισε την πλάτη. Ήταν εργαλεία, τίποτα περισσότερο.

Ο Ίσκιος μόλις που κατάφερε να συγκρατήσει την ανυπομονησία του καθώς τα λεπτά κυλούσαν και γίνονταν ώρες. Η οσμή θα προπορευόταν μάλλον πολύ από κείνους που την ανέδιδαν. Δεν επέτρεπε στα Ούργκαλ να σηκωθούν ή να προσπαθήσουν να ζεσταθούν. Ακόμα και στον εαυτό του αρνήθηκε αυτές τις πολυτέλειες κι έμενε καρφωμένος εκεί, πίσω από το δέντρο, παρακολουθώντας και περιμένοντας. Μέσα από το δάσος ξεχύθηκε άλλη μια ριπή αέρα. Η οσμή ήταν πιο έντονη ετούτη τη φορά. Ενθουσιασμένος, ανασήκωσε το πάνω λεπτό χείλος του γρυλίζοντας.

«Ετοιμαστείτε» ψιθύρισε. Δονήσεις διαπερνούσαν όλο του το κορμί, κουνούσε συνέχεια κυκλικά τη μύτη του σπαθιού του. Χρειάστηκαν πολλές συνωμοσίες και πολύς πόνος για να φτά-

σει αυτή η στιγμή. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να χάσει τώρα τον έλεγχο.

Κάτω από τα πυκνά φρύδια των Ούργκαλ τα μάτια τους έλαμπαν και τα πλάσματα άδραξαν πιο σφιχτά τα όπλα τους. Κάπου απέναντι ο Ίσκιος άκουσε έναν ήχο, σαν κάτι να είχε χτυπήσει πάνω σε πέτρα. Αχνές φιγούρες αναδύθηκαν μέσα από το σκοτάδι, ακολουθώντας το μονοπάτι.

Τρία λευκά άλογα με τους αναβάτες τους κατευθύνθηκαν με ελαφρύ τριποδισμό προς το σημείο της ενέδρας. Οι ιππείς κρατούσαν ψηλά το κεφάλι, αγέρωχοι, με τους μανδύες τους να θροΐζουν κάτω από το φεγγαρόφωτο, σαν υγρό ασήμι.

Ο ιππέας του πρώτου αλόγου ήταν ένα Ξωτικό με μυτερά αυτιά και αρμονικά λοξά φρύδια. Το σώμα του ήταν λεπτό αλλά δυνατό, θύμιζε δίστομο ξίφος. Στην πλάτη του κρεμόταν ένα καλοφτιαγμένο τόξο. Στη μια πλευρά του σώματός του, πάνω από το μηρό του, υπήρχε ένα σπαθί και στην άλλη μια φαρέτρα με βέλη διακοσμημένα με φτερά κύκνου.

Ο δεύτερος ιππέας είχε εξίσου ευχάριστο πρόσωπο και γωνιώδη χαρακτηριστικά. Κρατούσε ένα μακρύ δόρυ στο δεξί του χέρι και είχε περασμένο ένα λευκό σιλέτο στη ζώνη του. Στο κεφάλι του φορούσε ένα κράνος εξαιρετικά καλοδουλεμένο, σφουρηλατημένο με κεχριμπάρι και χρυσό.

Ανάμεσα στους δύο ίππευε μια γυναίκα, Ξωτικό κι αυτή, με κατάμαυρα γυαλιστερά μαλλιά, που ζύγιαζε αγέρωχη το χώρο γύρω της. Πλαισιωμένα από μακριούς μαύρους βοστρύχους, τα μάτια της με το βαθύ βλέμμα έλαμπαν από μια εσωτερική δύναμη. Τα ρούχα της ήταν απέρριττα, χωρίς αυτό όμως να αφαιρεί απολύτως τίποτα από την ομορφιά της. Στο πλευρό της είχε ένα σπαθί και στην πλάτη της ένα μακρύ τόξο και τη φαρέτρα. Μπροστά της κρεμόταν ένα σακούλι, στο οποίο έριχνε συχνά ματιές, λες και ήθελε να βεβαιώνεται συνέχεια ότι παρέμενε στη θέση του.

Ένα από τα Ξωτικά μίλησε ήρεμα, αλλά ο Ίσκιος δεν κατάφερε ν' ακούσει τα λόγια του. Η Ξωτικογυναίκα απάντησε

με ύφος που δήλωνε σαφώς την εξουσία που είχε πάνω στους συνοδούς της κι αυτοί άλλαξαν θέσεις μεταξύ τους. Εκείνος που φορούσε κράνος μπήκε μπροστά, πιάνοντας σφιχτά το δόρυ του για να βρისκεται σε μεγαλύτερη ετοιμότητα. Προσπέρασαν την κρυψώνα του Ίσκιου και των πρώτων Ούργκαλ χωρίς να υποψιαστούν τίποτα.

Ο Ίσκιος απολάμβανε ήδη τη νίκη του, όταν ο άνεμος άλλαξε ξαφνικά κατεύθυνση και γύρισε προς τα Ξωτικά, κουβαλώντας μαζί του τη βαριά μπόχα των Ούργκαλ. Τα άλογα ρουθύνισαν τρομαγμένα, χλιμντριίζοντας σαν τρελά. Οι αναβάτες τους τέθηκαν σ' επιφυλακή την ίδια στιγμή και, σαρώνοντας το τοπίο με μάτια που πετούσαν σπίθες, έστρεψαν τα άλογά τους προς την αντίθετη κατεύθυνση, σε έναν ξέφρενο καλπασμό.

Το άλογο της Ξωτικογυναίκας ξεχύθηκε μπροστά, αφήνοντας τους φρουρούς της πολύ πίσω. Εγκαταλείποντας τα κρησφύγετά τους, τα Ούργκαλ σηκώθηκαν όρθια κι έστειλαν στο κατόπι τους ένα χείμαρρο από μαύρα βέλη. Ο Ίσκιος άφησε τον κρυψώνα του πίσω από το δέντρο, σήκωσε ψηλά το δεξί του χέρι και φώναξε: «Γκάρτζλα!».

Μια μικρή, φωτεινή λάμψη πετάχτηκε από την παλάμη του και κινήθηκε σαν βέλος προς την Ξωτικογυναίκα, τυλίγοντας τα δέντρα με ένα ματωμένο, κατακόκκινο φως. Πέτυχε με δύναμη το άλογό της, που παραπάτησε χλιμντριίζοντας κι αμέσως μετά σωριάστηκε στο έδαφος, λυγίζοντας τα μπροστινά του πόδια. Εκείνη πήδηξε από το ζώο με ταχύτητα αστραπής, προσγειώθηκε ελαφρά στη γη κι έστρεψε το βλέμμα της προς τα πίσω, αναζητώντας τους συνοδούς της.

Τα βέλη των Ούργκαλ χτύπησαν θανάσιμα τα δυο Ξωτικά. Έπεσαν από τα περήφανα άτια τους κι έμειναν ακίνητα στο έδαφος, μέσα στη λίμνη αίματος που σχηματίστηκε στο χώμα. Καθώς τα Ούργκαλ κατευθύνονταν προς τα νεκρά Ξωτικά, ο Ίσκιος ούρλιαξε:

«Πίσω της! Αυτήν θέλω!».

Τα τέρατα ξεχύθηκαν στο κατόπι της γουλιζοντας.

Μια κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της Ξωτικογυναίκας όταν είδε τους νεκρούς συντρόφους της. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος τους, στη συνέχεια καταράστηκε στους εχθρούς της και όρμησε να χαθεί στο δάσος.

Ενώ τα Ούργκαλ ξεχύνονταν προς τα δέντρα, τσακίζοντας τα πάντα στο πέρασμά τους, ο Ίσκιος σκαρφάλωσε σε ένα γρανιτένιο βράχο που υψωνόταν πάνω από τα κεφάλια τους. Από κείνη τη θέση είχε καλή ορατότητα του δάσους τριγύρω. Σήκωσε το χέρι του και φώναξε: «Μποέτκ ιστάλρι!». Την ίδια στιγμή, σχεδόν τετρακόσια μέτρα δάσους παραδόθηκαν στις φλόγες. Με μια απαίσια γκριμάτσα στο πρόσωπο, συνέχισε να πυρπολεί τα δέντρα, ώσπου, γύρω από το σημείο της ενέδρας, σχηματίστηκε ένας πύρινος δακτύλιος που κάλυπτε απόσταση μισής λεύγας. Οι φλόγες υψώνονταν σαν λιωμένο στέμμα πάνω από το δάσος. Ικανοποιημένος, παρακολουθούσε το δακτύλιο με προσήλωση, ελέγχοντας μήπως και σε κάποιο σημείο μειωνόταν η ένταση της φωτιάς.

Η πύρινη λωρίδα πύκνωσε, σχηματίζοντας το σαφές περιγράμμα της περιοχής που έπρεπε να ψάξουν τα Ούργκαλ. Ξαφνικά, ο Ίσκιος άκουσε κραυγές κι ένα άγριο ουρλιαχτό. Ανάμεσα στα δέντρα διέκρινε τρεις από τους δικούς του να πέφτουν στη γη ο ένας πάνω στον άλλο, τραυματισμένοι θανάσιμα. Διέκρινε και την Ξωτικογυναίκα που έτρεχε, προσπαθώντας να ξεφύγει από τα υπόλοιπα Ούργκαλ.

Κατευθυνόταν προς το γρανιτένιο βράχο με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο Ίσκιος κοίταξε διερευνητικά το έδαφος που απλωνόταν περίπου έξι μέτρα κάτω από το βράχο του, έπειτα πήδηξε και προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά της. Εκείνη γύρισε απότομα και όρμησε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Από το σπαθί της έσταξε το μαύρο αίμα των Ούργκαλ, λεκιάζοντας το σακούλι που κρεμόταν πάνω από το γοφό της.

Από το δάσος ξεπρόβαλαν τα κερασφόρα τέρατα που την περικύκλωσαν, αποκλείοντάς της έτσι το μοναδικό δρόμο που

της είχε απομείνει. Το κεφάλι της γύριζε σπασμωδικά προς όλες τις κατευθύνσεις καθώς αναζητούσε μια οδό διαφυγής. Βλέποντας ότι δεν υπήρχε ελπίδα, στάθηκε ακίνητη, ορθώνοντας περήφανα το σώμα της. Ο Ίσκιος την πλησίασε κρατώντας το χέρι του σηκωμένο ψηλά, απολαμβάνοντας την αδυναμία της.

«Πιάστε την».

Καθώς τα Ούργκαλ κατευθύνονταν προς το μέρος της, η Ξωτικογυναίκα άνοιξε το σακούλι, έχωσε το χέρι της μέσα και μετά το άφησε να πέσει στη γη. Στις παλάμες της κρατούσε τώρα ένα τεράστιο ζαφίρι, που αντανakλούσε το θυμωμένο φως της φωτιάς. Το σήκωσε πάνω από το κεφάλι της και από τα χείλη της ξεχύθηκε ένας χείμαρρος λέξεων. Απελπισμένος, ο Ίσκιος γάβγισε:

«Γκάρτζλα!».

Μια πύρινη σφαίρα ξέφυγε από το χέρι του και πέταξε προς την Ξωτικογυναίκα με ταχύτητα βέλους. Είχε όμως ήδη αργήσει πολύ. Μια σμαραγδένια λάμψη φώτισε στιγμιαία το δάσος και η πέτρα εξαφανίστηκε. Αμέσως μετά, η κόκκινη φωτιά χτύπησε πάνω της κι εκείνη κατέρρευσε.

Ο Ίσκιος κινήθηκε αμείλικτος προς το μέρος της μ' ένα μανιασμένο ουρλιαχτό, εκσφενδονίζοντας το σπαθί του σε κάποιο δέντρο. Αυτό καρφώθηκε με δύναμη πάνω στον κορμό, τον έσκισε στη μέση και παρέμεινε εκεί παλλόμενο. Εξαπέλυσε εννιά βέλη ενέργειας από την παλάμη του — που σκότωσαν τα Ούργκαλ την ίδια στιγμή —, μετά ελευθέρωσε το σπαθί του και ξεχύθηκε προς την Ξωτικογυναίκα.

Από το στόμα του ξεπηδούσαν λέξεις εκδίκησης σε μια άθλια γλώσσα που μόνο εκείνος γνώριζε. Έσφιξε τα λεπτά του χέρια και ατένισε με άγριο βλέμμα τον ουρανό. Τα παγωμένα αστέρια τού ανταπέδωσαν το βλέμμα, άγρυπνα, φύλακες ενός άλλου κόσμου. Τα χείλη του τρεμούλιασαν από αηδία και στράφηκε προς την αναίσθητη Ξωτικογυναίκα.

Η ομορφιά της, που θα μπορούσε να μαγέψει κάθε θνητό

πλάσμα, δεν ασκούσε καμιά έλξη πάνω του. Αφού βεβαιώθηκε ότι η πέτρα είχε πράγματι εξαφανιστεί, τράβηξε το άλογό του από την κρυψώνα του ανάμεσα στα δέντρα. Έδωσε την Ξωτικογυναίκα στη σέλα, ανέβηκε κι αυτός και ξεκίνησε για να διασχίσει το δάσος.

Έσβηγε τις φλόγες που εμπόδιζαν το δρόμο του, όμως άφησε όλο το υπόλοιπο δάσος στο έλεος της φωτιάς.